

Péteri Miklósné
(Pataki Aranka)

Versek

1930-tól 2003-ig

Mottó:

„Csekély kis fény vagyok, –tudom– csak
S a Kárpátok - koszorúzta drága hazáért
Harcra kevés.
De sok más fénnel összelobogva merészen,
Fáklya leszek, mely minden időben
Gyűjtani kész.”

1933. (tanítónői oklevelem átvételekor)

Egy kis virágról

Égig magasló sziklaszirten
Szerény-mosolygón, hófehéren
Nőtt egyszer egy kicsi virág.
A merész szitről messze nézett,
Míg alatt vergődött az élet
És nyögve fordult a világ.

Védtek sötétzöld, jó fenyőfák
Zizegő bokrok eltakarták
Templomi csend ölelte át.
Ragyogott hószínű ruhája,
Ha rátalált a Nap sugára
S megcsókolta ajakát.

De az élet feljött a szirtre
S a kis virágot messze vitte Egy
zúgó, szennyes áradat.
Sziromruhája szürke rongy már,
És mégis egyre visszanéz, vár...
Egy fénylő napsugarat.

Harmatkönny ül virág szemében
S a százvirágú életréten
Egyedül van, nagyon-nagyon.
A szirtre vágyik vissza egyre,
Honnán az orkán leseperre
Egy viharos májusnapon.

1930.

Tél

Régen ezer dal kélt a számon,
Virágnak, fűnek énekeltem,
És most remegő szívvel várom,
Ébred-e csillag még felettem.

Lesz-e tavasz még? Lesz-e újra
Piros virág a rózsafámon?
Tud-e dalolni a pacsirta
Az égig szállva könnyű szárnyon?

Sötét az ég... Sötét a föld is...
Tél van... A szívem dermedt, fáradt...
Hó hull... S a szél a csontváz-fákról
Elém sodor egy száraz ágat.

1930. december

Karácsonyi álom

Megjelent nálam egy karácsonyéjen,
Égi láng lobbant égszínkéek szemében,
Fehér homlokán ezüst csillag fénylett,
Éreztem, Ő az! Út, Igazság, Élet.

Holdfény lebegett patyolat ruháján,
Haja aranylón hullámozott a vállán.
Nesztelen lépett pici gyermeklába,
Mintha csak puha rózsaszirmon járna.

Nézett szelíden és megállt előttem.
Majd halkán így szólt: „A szívedért jöttem!”
Két kicsi karját ölelésre tárva
Reám mosolygott. Válaszomat várta.

Sírva feleltem: „Szívem vérző, tépett!
Szenvedő szívem mire lenne Néked?”
„Hogy meggyógyítsam, – szólt az égi gyermek
S fényt adjak újra bánatos szemednek.”

Szelíd szavának engedelmeskedtem,
Megtört szívemet lába elé tettem,
Lehajolt érte, kis kezébe vette,
S mosolyogva elment. Arany fény követte.

Magam maradtam csendes kis szobában,
De ajkam dalolt, mosolygósra váltan,
És azóta az Ő ösvényét járom,
Mert bátorít a karácsonyi álom.

1931 okt. 20.

Egy költőtárshoz

Én megkereslek álmokon, világokon
át! Meg kell hogy halljad a szívem
hívó Zokogó dalát!
Lelkedből lelkemhez oly sokszor szóltál,
Dalod az imám... a legszebb zsoltár.
Én megkereslek álmokon, világokon át.

Én megkereslek, ha futsz előlem, ha nem akarsz.
Én megkereslek, hisz hív, kiált értem
Minden dalod.
Én megkereslek fehér hegyekben, kis kék szalonban,
Szívemnek ifjú lángja hozzád lobban,
Én megkereslek, én megtalálalak,
Te is akarsz!

1932.

Kicsike, fehér virág

Kicsike, fehér virág a viharban,
Remegve, félve, reménykedve állok...
Fölöttem felhők... alatt tenger árja
S én megfogódzom egy kopár sziklába'
Szabadítómra, jaj, mennyire várok!

Kicsike fehér virág a viharban,
Állok... és sokan vágyva nyúlnak értem,
De én Feléd kiáltok sírva-sírva
Zúgó viharban egyre Téged híva
S hogy rám találj még, imádkozva kérem.

A Te virágod akarok maradni!
Te téphetsz csak le! Te tűzhetsz szívedre!
Tiszta szerelmem csak Neked virulva
Ragyogó dísz lesz drága életedre.

1933.

Ki volt Évike?

Milyen volt? Oh, mondd meg!
Szép volt-e? Nagyon szép?
Milyen volt a haja? A szeme milyen volt?
Megérdemelte-e a szíved szerelmét?

Csókolta-e forrón?
(Úgy, mint régen engem,
Mikor még virágos tavasz járt fölöttünk,
Amikor még mertem hinni szerelmedben.)

Visszavágysz-e hozzá?
Fáj-e rá gondolni?
Könny fut a szememre! Nyugtass meg hát kedves!
Mondd, hogy engem százszor jobban tudsz szeretni!

Mondd, hogy én vagyok jobb!
Mondd, hogy elfeledted,
Hogy már soha, soha az eszedbe sem jut,
Hogy csupán játék volt.... Sohasem szeretted.

Féltékeny vagyok én múltra és jövőre,
Árnyékra, álmra, leányra, virágra.
Mondd, hogy Évike még álmkép sem volt,
S én vagyok szívednek első, örök álma.

1933. jan. 11.

Elmegyek én egyszer

Elmegyek én egyszer ahhoz a kislányhoz,
Aki miatt kerül éjszaka az álom,
Aki elvett tőlem, aki elcsábított,
Aki elrabolta csendes boldogságom.

Elmegyek én egyszer ahhoz a kislányhoz,
Elmegyek könnyesen, sötét gyászruhában,
És elmondom neki, hogy miatta hagytál
Egyedül e furcsa, szomorú világban.

Megkérem őt szépen, menjen az utamból,
Adja nékem vissza rabul ejtett szíved,
Hiszen ő még nagyon boldog lehet mással,
Az én szívem pedig majd megreped érted.

1933. június

Valaki elment...

Valaki elment búcsú nélkül
Csillagtalan, bús éjszakán.
Valaki elment, s nem is tudja,
Hogy siratja egy kisleány.

Valaki elment bánatosan,
Csalódott szegény, úgy hiszi,
És nem tudja, hogy az a kislány
Milyen igazán szereti.

Valaki elment, s vissza sem jó.
Soha nem hívom vissza én!
Pedig kis sajkám árván siklik
Az élet zúgó tengerén.

1934. szeptember 9.

Nehéz az élet

Uram!

Kis szolgálódnak nehéz az élet,
Templom csendjébe csak ritkán térhet,
És senki sincsen, kinek elmondja,
Ha fáj a köznap sok szürke gondja.

Uram!

Kis szolgálódnak sós a kenyere.
Sóssá teszi azt a könnyek íze,
Zokogva tekint az égre fel,
És mégis –látod– mosolyogni kell.

Uram!

Kis szolgálódnak kínos így élni,
Elfáradt szívvel sírva remélni,
Százszor lehullni a sárba, porba,
S százszor felkelni... Indulni újra.

Uram!

Kis szolgálódnak teher az élet.
Az emberek között nem lel meg Téged.
Az élet útján Tehozzád kiált,
Hallgasd meg, hallgasd meg esdeklő dalát.

Uram!

Engedd, hogy Hozzád visszataláljon,
Hogy teljesüljön a hófehér álom;
Szánja a sírót meg kegyes szíved,
Hogy hadd lehessen örökre a Tied.

1934. május 10.

Nem lehet más a párod

Ha tudnám, hogy boldog leszel,
Mosolyogva mennék Tőled el,
S csak mert ajkam forróbban csókolt,
Éreznéd meg: az utolsó volt.
Utána csendes lenne éjed,
Mert szépen hagynálak el Téged
Száz álmod, hogy valóvá éljed.

Nem is sírnának oly sokan!
Az emlék gyorsan elsuhan,
Egy év... és már alig sajogna,
Két év, s értem már könny se hullna!
Ott künn virágos Csöndországban
Sok eltemetett kacagás van,
Nincs is az ember egymagában.
Egy régi, régi zongorán
Ébredne néhány dal csupán...
És ez az egy-két fájó nóta
Engesztelésül elég volna,
Ha visszaadna önmagadnak
S melyből nagy álmaid fakadtak,
Lelked tudnád ismét szabadnak.

Ha hinném, hogyha elmegyek
Eléred azt a szent hegyet
Melyről a drága kamasz évek
Szivárványos mesét meséltek
Nem gondolkoznék... Itt hagynálak,
Hadd szakadjanak el a szálak,
Visszaadnálak a világnak.

De a világ, ha meg nem ért?
Ha megcsúfol szép álmodért?
Ha senki nem fog lelkesedni?
A föld csak önzőn tud szeretni!
Vagy ha a taps már elég volna
S a vágyad több, mint hír meg pompa,
Ki lenne, aki átkarolna?

Az Isten, amikor alkotott,
Éppen Terólad álmodott!
Neked teremtetett küzdő társul!
Ha tapsorkán zúg, s száz virág hull,
Nem lehet soha más a párod!
És ha soh'sem valósul álmod,
Nem lehet más vigasztalásod!

1938.

Anyák napjára

Valaki állt a bölcsőm mellett,
Őrködő szemmel, réges-régen.
Valaki pillét fogott nékem
Ezervirágú nyári réten.

Valaki csöndes alkonyatkor Két
pici kezem összefogta, Minden
este, míg pöttöm ajkam Az Úr
imáját megtanulta.

Valaki áldott türelemmel
Vitt csodálatos titkok útján...
Minden betűmön megismerszik
Keze nyoma sok évek múltán.

Beteg voltam... Valaki ápolt....
Megkergettek... Valaki védett...
Piros szívéből ácsolt nékem
Minden baj ellen óvó vértet.

A régi házat messze hagytam,
De elkísér áldó imája.
Ennyi jóságot megköszönni
Nincs a földnek elég virága.

1939. május

A legszebb versem

Az életemnek leggyönyörűbb versét
Ha ki nem hull kezemből a toll
Megírom még! Hisz itt lüktet szívemben
A ritmusa már régen valahol.

Itt dalol bennem hosszú évek óta,
Köznapi robotján, imás ünnepen!
Üteme ujjong minden kacagásban,
S lelkemben sír, ha titkon könnyezem.

Meg kell hogy írjam egyszer: tudom, érzem,
Csillagébresztő alkonyon talán,
Nem tavaszción szól, nem is szerelemről,
Glóriás asszony a hőse: az anyám.

1939.

Miklós napra

Soh'sem volt még, hogy ily szegényen
Köszöntöttelek volna Téged,
Soh'sem volt fáradtabb a csókom,
S hűvösebb az ölelésed.

A tavasz messze illant tőlünk,
Az álmaink hazudtak egyre,
Szabad-e most odahajolnom
Imádva áldott jó szívedre?

Most, amikor már semmim sincsen
Amit még odaadjak Néked, Most
ezer könnyes, bús imában Kérem,
hogy szebb legyen az élet.

Eltéphetetlen, örök láncsal
Kötötted sorsodhoz a sorsom.
Nézd Édesem! Én minden búdat,
Minden gondodat híven osztom.

És most csak az fáj, hogy nem könnyebb,
Hogy Neked nem könnyebb az élet,
Hogy minden terv és minden szépség,
Melyről álmodtál, semmivé lett.

Miattam lett így... Mi miattunk,
Kik tieid vagyunk örökre,
Az én szemem a bánatodnak,
Fiacskánké vigaszunk tükre.

Oh, nézz ma mélyen a szemembe!
A lelkemet tükrözi vissza!
És a szerelmet, mely ma is még
Csorbíthatatlan hű és tiszta.

Hiszek Benned, egyetlen Drágám!
És e hitet adom ma Néked,
Hogy Te is higgyed erős hittel:
Lesz még könnyebb és szebb az élet!

1941. dec. 6.

Húsvét 1942.

Gyászkárpit az égen,
Zokogás a földön...
Nehéz tömjénfüst száll,
Nem bűg orgona.
Bőjti szél tépázza
Az ébredő lombot
Sírjatok! Sírjában
A lelkek Ura.

A Szeretet meghalt.
Nagypénteki éjben
Fájdalomba dermedt
Szívvel elpihent.
Fegyverek villannak,
Vér hull, könny patakzik,
Tort ül a világon
A vad gyűlölet.

A Szeretet meghalt!
Töviskoszorúján
Rubint-ékszer gyanánt
Szent vére ragyog.
A kisírt szemű ég
Homlokán kioltott
Ártatlan halála
Minden csillagot.

És keleten mégis
Feltűnik a hajnal!
Sápad a gonoszság
S gyáván meglapul.
Húsvét-virradatban
Megbocsátást osztva
Gyermekek imáját
Hallgatja az Úr.

1942 április

Mikikének

Kicsi fiam, hunyd le szép szemed,
Add ide kezembe csöpp kezed,
Meleg, puha párnád ágyba hív,
Őrzi álmod féltő anyaszív.
Aludj, aludj!

Nemsokára eljön a tavasz,
Erdőn, réten virágot fakaszt,
Zöld selyembe öltöznek a fák,
Kivirít majd minden csupasz ág.
Aludj, aludj!

Tavasszal már sosem megyek el,
Minden gondom csupán te leszel,
Játszunk együtt egész napon át,
Együtt járjuk erdők vadonát.
Aludj, aludj!

Sárga homokból várat rakunk,
Kert árnya vár, ha elfáradunk,
Ha meg nagyon forrón süt a nap,
Hús Duna-víz ölelve fogad.
Aludj, aludj!

Álmodj szépet, drága kisfiam,
Kergess lepkét álmodban vígan.
Őrzi álmod féltő anyaszív,
Puha kicsi párnád ágyba hív.
Aludj, aludj!

1941.

Gyermekeket várok újra...

Termővé tetted testemet,
Gyermekeket várok újra!
Boldogan hordom terhemet,
Ujjongva, kivirulva.

Azt mondják, hogy jól áll nekem,
Nem lettem csúnya tőle,
Talán mert repes a szívem,
Úgy szeretem előre.

Képzeletben már ringatom...
Simogatom, ha mozdul,
Álmomban sokszor szoptatom,
S két mellem tejjel csordul.

Te kislányt vársz, én kisfiút,
Mikikének kis társat.
A két fiúnk majd versenyt fut
S épít kockákból várat.

Majd szülők kislányt is neked,
De ez fiú lesz, érzem!
Na! Ne neheztelj! Add kezed!
Hiszen tiéd az érdem.

1942. március

Megérkeztél...

Megérkeztél hát második fiacskám!
Kis Gyurka! Lelkem új öröme, Te!
Húsvét vasárnap jöttél a világra,
Amely a tavasz legszebb ünnepe.

Öllem Édes! Csorduló mellemre
Virágbimbónyi, csöpp szádat tapaszd.
Mázsányi gond nehezül most szívemre,
De míg szoptatlak, hadd felejtsem azt.

Hadd felejtsem, hogy félek... mindig félek,
Háború réme riaszt szüntelen.
Milliók halnak... De ugye mi élünk?
S élni fogunk, gyönyörű gyermekem!

A háború a bölcsődig nem ér el!
Nem éri el a mi kis otthonunk?!
Apád, kis bátyád, s én oly nagyon vártunk,
S most mindhárman Érted imádkozunk.

1942 április

Üzenet Budapestre

Szeretnék rólad zengő verset írni,
És a szívemre féltő gond oson;
Szeretném harangszavú dalba sírni
Ezer szépséged, drága városom.

Szeretném, hogyha velem énekelne
A vízesés a Gellérthegy oldalán, S
dalom szavára új életre kelne Sok
régi házad, kertté vált Tabán.

Dalolnának az aranyeső-bokrok
Fenn a hegyen és lenn a híd alatt...
Oh, a lelkemben ezer mesét hordok
Rólad, álomszép pesti alkonyat.

Szállodák... Korzó... Színes, régi pompa...
Nemzeti... Emke... Premier mozik...
Cigányzene a Sziget-pavillonba?...
Oh, de boldog is voltam egyszer itt!

Egyetem... Pesti Vigadó... De szép volt!
(Fény-özönében Mécs László szavalt.)
Műcsarnok... Tárlat... Múzeum... S az égbolt
Fölénk átlátszó, kék burát takart.

Forgalom... Sürgés... Aztán Buda újra
Tavaszi fák... És téli jég-varázs
Égre mutat a Mátyás torony-újja
S a havas Bástya: tündérlátomás.

Én Óbudám! Csendben guggoló
Sok ócska házad mind emlék nekem.
Mintha a régmúlt idők lelke lakna
Benned... S uralkodna lelkeken.

A temető! Itt porlad minden őszám!
Enyém itt minden kő, fű, fa és virág.
Itt kell hogy megdőljön, itt a temetőkön
Gonosz hatalmad, véres, vad világ!

Meg kell hogy állj a pusztító viharban
Édes Budapest! Véd a szív, a kar.
Élő és holt véd, vérben, vasban, dalban,
Testéből emel bátyját a magyar.

Ahogy emléked felragyog előttem,
Szívemre mégis féltő gond oson.
Itt sajog bennem könnyes dalba szóttan
Ezer szépséged, drága városom.

Köszeg; 1944. nov. 16.

Ima Budapestért

Uram! Ki Rómát megaláztad,
Büszke Párizst rabsorsra szántad,
Ki elejtettél annyi bátor népet,
Könnyes-könyörgőn járulok elébed.
Irgalmazz nekünk!

Tudom, Uram, hogy sok a bűnünk,
Egymásra törni most sem szűnünk,
Erkölcstelen, rossz, hiú itt az ember,
Tehozzád térni nem akar vagy nem mer,
S hullik a vérünk.

Bevallom, én is hitvány voltam.
Testvéreimre nem gondoltam.
Magamnak éltem, hit nélkül, merészen,
És most Uram, az én vetésem
Pusztul a vészben.

Eléd hullok! Uram, fogadj el,
Itt könyörgök bús szerelemmel. Enyém
e város bűnével, mocskával,
Gellérthegyével, Mátyás templomával,
Ezer veszélyben.

Millió szállal köti a lelkem,
És nem lehet, hogy ne szeressem.
Itt ringott bölcsőm, itt borult virágba,
Az Erzsébet-tér fáai alatt járva
Első szerelmem.

Elmentem bár, de visszatértem.
Tudom Uram, ez nem nagy érdem.
Itt hív, ölel a régi iskolám is,
És hát az Egyetem... Drágább, mint Páris,
Sírja a lelkem.

Vén Óbudán, a hegyek tövében
Egy kis ház áll éji sötétben.
Benne két drága, áldott öreg ember
Könyörög hozzád, égbe néző szemmel.
Tekints felénk!

S az otthonom.... Jaj, az az otthon!
Hozzá láncolt ezernyi gondom.
Két csöpp fiacskám tipegő kis lába
E város kedves kövein próbálta:
Anyut elérjük?

Gyötörj Uram! Verj, csak ne hagyj el!
Hadd térjünk Hozzád megtört szívünkkel,
Terítsd fölénk ki védő, szent palástod,
Hisz bűneinkért mind szenvedünk, látod,
Ezerszereset.

Ments meg bennünket! Karddá váljon
Minden szerszám a szemhatáron
És kő, víz, fűszál sáncot emeljen!
Uram! Őrizd meg a romlás ellen
Szép Budapestet!

Kőszeg, 1944. december

Az Alföld elveszett.....

Petőfi! Nézd! Az Alföld elveszett!
Kifosztogatták mohó, vad kezek
És végigdúlták durva bocskorok.
Szent örült! Jaj! Mondd, hol az ostorod,
Amelyet lángból fontál egykoron?
Sújts végig most e züllött latrokon!
Nézd! Amott kéklett a számarkenyér!
Mind eltaposták. S a déli nap hevén
A tarka gyíkok nem pihennek itt!
Harc tépi fel a Kunság rétjeit.
Vért hömpölyget a kanyargó Tisza,
Barna lány nem jár vízért már oda.
Mindenütt asszony sírást hallani,
A győzők ölelése állati,
S a csókjuk örült farkas-harapás!
Jaj, lesz-e itt... Lesz-e feltámadás?
E vad világnak korbács kellene!
Fonj lángostort Petőfi szelleme!
Suhints végig a földön, s tengeren,
A vérbe mámorosult lelkeken,
Rázd fel vele mind-mind a népeket,
Zúduljon össze nyugat és kelet!
Hadd értse meg már végre a világ,
Hogy csak magyarnak nyílhat itt virág,
S a Kárpátok-ölelte drága föld
Amelyért annyi szent vér kiömölt,
Magyar örökre! Másé nem lehet!
Petőfi! Nézd! Az Alföld elveszett!
Kelj föl! Zeng velünk új Nemzeti Dalt,
S vezesd győzelemre a magyart!

Kőszeg, 1944.

Mikor lesz már elég?

A szívemet a messzeségbe tárom,
Ahol egy város árva romja ég.
Kétségbeesve napról-napra várom,
Hogy kimondod Uram: a vérből már elég!

Minden imám mélyén ott zeng a bánat,
Őket siratja minden énekem.
Messze hagyott apámat, s anyámat
Látom-e még vajon, édes Istenem!

Testvéreim élnek-e még a vészben?
Rokon, s barát az éjben még virraszt?
Vagy elpusztultak mind e véres télben?
Ki mondja meg, látunk-e új tavaszt?

Minden, mi szép és drága volt szívemnek,
Szülők, testvérek, barát és rokon,
S ezer emléke ifjú életemnek
Ott hamvad el, ott ég a szentté lett romon.

A szívemet a messzeségbe tárom,
Ahol egy város árva romja ég.
Könnyes imával napról-napra várom,
Hogy kimondod Uram: A vézből már elég.

Kőszeg, 1945. febr.

Visszajövök

Halott város! Én városom!
Mért nem vagyok ma hadvezér,
Kitől reszket a fél világ,
S kitől a nép csodát remél?

Győztes karddal mennék eléd,
Halott Város! Én városom!
De így, száműzött álmodód,
Csak könnyeimmal áldozom.

Nem lehet másutt otthonom,
Szentelt romod az életem,
És visszajövök... Vissza még,
A csillagokkal üzenem.

Érted eseng minden imám,
S bár fegyvert nem bír a karom,
Építők közt építeni,
Ott leszek dallal ajkamon.

Ehring, 1945. június

Békekötés előtt

Mit bánjuk mi a németet...
Barátsága jót nem hozott
A magyarnak eddig soha.
Vért nem e földért áldozott.

Magasra tört és elbukott.
Rabszolga-sorsa nem riaszt,
Csak neked, árva nemzetem,
Csak neked esdeklek vigaszt.

Ki akart köztünk háborút?
Ki akart itt vért ontani?
Bár csonkaságunk égve fájt,
Megtanultunk lemondani.

Trianon átkát görnyedőn
Hordtuk vállunkon, tudva jól,
Nem fordul sorsunk jobbra, míg
Az Isten hozzánk nem hajol.

Bús vihar jött és elsodort,
Hullott a vérünk másokért.
Idegen földben hőseink,
A harc nem termett itt babért.

A harci zaj elcsendesült,
Rom-országban mind éhezünk.
Rossz kenyérünk csak egy falat,
Sírva tengetjük életünk.

Sorsunk intéző Nemzetek!
Győzelmes, gazdag nagy Világ!
Egy meggyötört, maroknyi nép
Hozzád most életért kiált.

Az Isten szeme néz le ránk,
Igazságot úgy osszatok!
Egy ártatlan nemzet felett
Kell majdan bíraskodnotok.

Ez a nép mást soh'sem akart,
Csak csendes dallal szántani,
Ósei földjén túl soha
Nem szárnyaltak az álmai.

Mások bűnéért vérezett,
Idegen vágyakért lakolt.
Ne ácsoljatok hát neki
Új kopjafát.. Új Trinanont!

Budapest, 1946.

Levél a Mikulásnak

Mikulás bácsi! Akit minden évben
Lehoz az égből csillagos fogat,
S végigsuhansz az utcákon az éjben,
Hogy széjjelosszad ajándékokat,
Mikulás bácsi! Nekem most ne hozzál,
Cukros virgácsot... almát... mazsolát!
Azokra nézz most, és azoknak osszál,
Aki hiába várják apukát,
Mert fogoly szegény messzi idegenben,
Vagy lelke már a mennyországban jár.
Mikulás bácsi! A téli hidegben
Sok kicsi árva reménykedve vár.
Könnyezve várják sorsuk fordulását
Az özvegyek... Bús apák és anyák
Éhezve lesik ajándék hullását
A havas utcán a csonka katonák.
Ezekhez menj el jóságos szíveddel!
Vigy' nekik vigaszt... kenyeret... ruhát...
Ajándékosztó, égi szeretettel
Látogass végig sok hideg tanyát.
Gyűjts meleg fényt a borús magyar télben!
Mikulás bácsi! Hozz békét nekünk!
Imádkozz értünk odafent az égen,
Hadd legyen újra boldog ünnepünk.
Mikulás bácsi! Akit minden évben
Lehoz az égből csillagos fogat,
S végigsuhansz az utcákon az éjben.
Hogy széjjelosszad ajándékokat,
Szent Miklós püspök! Nem kérek most tőled
Cukros virgácsot, almát, mazsolát,

Csak áldd meg ezt az árva magyar földet,
E szegény, tépett, kifosztott hazát.

1947. december

Elfödte arcát az Isten...

Elfödte Isten előlünk az arcát!
Lesz-e vezér, ki meg tud váltani?
Ki hitté edzi a remény kudarcát,
És segít újra talpra állani?

Lesz-e vezér, ki Szent István hitével
Az élre áll, s mindent vállalni mer?
Felemelve a zászlót tiszta hévvel,
Mely taposva most a porban hever.

Kifosztott népünk apraja nagyja
Felveti-e még bús fejét talán?
Felkél-e újra a szabadság napja?
Lesz még kenyér minden ház asztalán?

Elfödte Isten előlünk az arcát!
Hitetlen hívők! Hittel sírjátok!
Drágán fizetjük a bűn hadisarcát,
Térjetelek hát meg! Imádkozzatok!

1948.

Ha még egyszer születnék...

Ha még egyszer születhetnék,
Senkit nem szeretnék!
Zöld hegyek közt sok-sok fehér
Bárányt legeltetnék.

Télen-nyáron csak egyedül
Élném a világom.
Friss víz lenne az italom,
Csönd az imádságom.

Nem zavarná jó csöndemet
Motor berregése,
Úgy élnék az erdők alatt,
Akár a mesébe'.

Villamosok csengetése,
Gyárok sikoltása
Kis házamba el nem érne
Semmi földi láрма.

Pillettánc és madárének
Lenne mulatságom,
S e mostani, bús életem
Csak lidérces álom.

1950.

Személyi kultusz

Eldőlt a harc. A vihar messze
Dübörög már... Kelet határán.
De szőrös kézzel markolássza
Szíveinket ma is a Sátán.
A vér és könnyfolyam nem áll el.
Apák vére, gyermekek könnye
Záporozik szüntelen árral
Az összetiport magyar rögre.
„Nagybirtokos volt... paraszt-nyúzó...
Gyáros volt... nyilas... Horthy-bérenc!
Akasztófa, golyó vagy börtön
Illik-e jobban a nevéhez?”
Arisztokrata nincs már egy sem,
A tisztogatás tart még egyre.
„Főpap volt! Gonosz népbutító!
Halál reád! Átok fejedre!
Kulák volt! Földje, lisztje, pénze,
Mindene volt! Elég belőle!
Mienk a föld! Eleget ettél!
Bár megdögöltél volna tőle.”
És így megy tovább szakadatlan.
„Reakciós volt! Szabotál ma!
Bürokrata volt.” A pokolra
Indulóknak nem fogy a száma.
A föld száz pokla: ínség, börtön,
Kitelepítés, kényszermunka,
Sztálinváros, rúgás, gyalázat
Égeti testünk-lelkünk sorra.

S a dolgozók? Az öntudatlan
Sajtó- napokon megkínzottak
A munkalapra görnyedt háttal,
Égő, vörös szemmel hajolnak.
Gyermekeiket csak alva látják,
Asszonyt ölelni karjuk fáradt,
Száraz gigával nyelik árván
A bús üzemi vacsorákat.
Ingáznak, így mindig rohannak,
Izmuk feszül a pattanásig,
De zakatolva zúg a gépük,
Ha nem, helyükre áll egy másik.
Szeminárium... pártnap... sajtó
A lelkük napi tápláléka,
De teljesítik évi tervük,
Ha kell, háromszáz százalékra.
Sápadt, fáradt, bús gondtól tépett
Mind valamennyi... S kint a traktor
Öli a földek szentelt csendjét,
A paraszt mégis semmit markol.

És jő az ünnep. Felvonulnak...
Teli torokkal zeng az ének.
Zászlót emel a fáradt munkás:
„Dicsőség Sztálin nagy nevének!
Éljen apánk, Rákosi! Éljen!
Vastaps csattog... Díszlépés dobban...
Így menetelünk lélek nélkül,
Reménytelenül... Megkopottan.

Budapest; 1953. május 1.

Két október

(Rajk László és társai temetésekor)

Október volt... Bús, őszi eső verte
Az aradi várbörtön ablakát,
S a rácsok mögött tizenhárom férfi
Várta a zsarnok kegyelem-szavát.

Hiába vártak... Kegyelem helyébe
Előlépett a hóhér... s könnyezett,
Mikor a hősök nyakára hurkolta
Kemény parancsra azt a kötelet.

Sortűz dörrent... S érett kalászként hullott
Hősök teste ázott avar közé,
Mellükről a vért az ég könnye mosta,
S egy nemzet borult gyászolva fölé.

Daccá, Erővé, Hitté formálódtak
Egy letiport, hős nép szívében át,
És véres trónján reszketett a zsarnok;
Félte a láncra vert nép igazát.

Október volt. Bús, őszi eső verte
A Kerepesi temető rögét.
Csak álltam ott, és néztem bénult szívvel
A gyászolók megnémult tömegét.

Ki ölte meg e négy halottat itten?
Kiket egy nemzet gyászol és sirat?
A trón ledőlt rég... Nincs idegen zsarnok...?!
Mért haltak meg e bátor férfiak?

Testvért gyilkolt a testvér! Nincs bocsánat!
Velük halt meg a Hit, s a Győzelem.
Ácsolják már, faragják kopjafádat
Magad pusztító, árva nemzetem.

Kiben bizzunk? Mit higgyünk? Hol az Eszme,
Amely világít minden sors felett?
Ki menti meg a népek éjszakáján
A népet, amely maga öl, s temet!

1956. X. 7.

Apró hősök...

Apró hősök a Széna téren...
Maszatos arcuk és kezük.
Mit játszanak? Mért játszanak most?
Hisz iskolában a helyük!

A legnagyobb tizenkét éves. És
nyolc lehet a legkisebb...
Benzinért küldött tán anyácskád?
Az üveget hová viszed?

Halálos-komoly katonásdi
Folyik ma itt... Igazi vér...
Pirosra festi ma az utcát.
Kicsi fiúk! Egyik se fél?

Távolról indul a dübörgés,
Rohan, kiált, zúg a tömeg.
Orosz tank jön... Halált szór szerte!
A sok gyerek nem érti meg?

Hol van az anyjuk, hogy sikoltva
Kapu alá fusson velük?
Nem félnek ők, az apró hősök,
Elszánt tüztől ragyog szemük.

Hajrá! Repül a furcsa bomba, A
sok üveg... S a tank lobog.
Robban a benzin... És ujjongnak,
Hajrá! Az apró harcosok.

Füstös, maszatos kicsi arcuk.
Igazi harc ez! Jó csata!
Füstben, lángban, vérben, viharban
Virrad tán hazánk hajnala.

1956. X. 28.

A magyar költőkhöz

Jöjjetek vezekelni mind! Titeket
hív a véres utca, Megannyi
szentelt bús Canossa!

Ti zengtetek a férfiről,
Ki szívünk hitét megrabolta.
Vádol, ítél a pesti utca.

Nagyobb kenyérért írtatok,
A lelketeket gúzsba kötve.
Vezekeljetek mindörökre!

Harminc véres ezüst csörög,
Az áruló dalnokok bére,
S hull munkások, diákok vére.

A haza áldott szent rögét,
Mit vérrel szentelt annyi század,
Tiporták sáros, durva lábak.

Dalotok fonta koszorút
Viselt Sztálin, Rákosi, s mások,
Gonosz lehullott óriások.

Dalotok zengett ajkain
Átkos kényszerből e seregnek,
Kik most lelkesen halni mennek.

Jöjjetek vezekelni hát!
Fiatok, lányatok idéz meg!
Véresre tépett szívetekből,
Önvádból és honszerелеmből
Fakadjon végre igaz ének.

(1956. X. 29. A magyar írók a mikrofon előtt c. rádióműsor alkalmából)

Vörös csillag

(Contra: Ady Endre)

Lehullott mind a vörös csillag,
Mely dölyfölt gyarak ormán régen,
S véres csíkot hagyott az égen.

Sortűz dörrent... S a hulló csillag
Hullatóinak arca sápadt,
Mégis hősei a világnak.

Vörös csillag, hullj, hullj rogyásig!
Ezer eséssel, ezer jajjal,
Kél már a boldog magyar hajnal.

Vörös csillag, vessz el örökre!
Rabságot hoztál csak a népre,
Vért csurgattál a magyar égre.

(1956. X. 30. A Gellért-téri szovjet emlékmű ledöntésekor)

Tanár vagyok

Az osztályomban negyvenkét gyerek,
Tizenhat lány és huszonhat fiú,
És mind szeret.

Néha persze veszekszem, büntetek.
Egyest írok annak, ki nem tanul,
Feleltetek.

De minden felhő gyorsan elvonul,
Negyvenkét szempár újra mosolyog,
Felszabadul.

Tudják, hogy újra lehet kezdeni
A jót... Nem jegyzem meg a csínytevőt,
Elveszteni.

Ilyen vagyok. Kicsit infantilis,
Közöttük mindig gyermek, ószülőn
Én magam is.

Két fiam nős. Családos. Nem enyém!
De negyvenketten most enyémeik ők,
Futnak elém.

Naponta újul bennem az öröm:
Kitárt kapuval vár az iskolám,
Míg öltözöm.

Kapom a szatyrom: könyvek, füzetek,
Gyógyszer... kölcsön-toll... kréta... még mi kell?
Már sietek.

A csengetéskor, ha elül a zaj,
Felállnak mind: negyvenkét kisgyerek...
S nincs semmi baj.

Minden, mi fáj, kívül... kívül marad!
Csak ők vannak... én... és János vitéz
A nap alatt.

1966. jún. 1.

Nézlek

Én Téged most is csak szeretlek,
Hajad hiába lett fehér,
Ráncok hiába ögyelegnek
Égszín szemednek szögletén.

Harminckét év szállt el felettünk,
Ezer baj és gond meggyötört,
Hűtlen lázadók mégse lettünk,
Bár minden álmunk összetört.

Járásod még ma is a régi,
Ruganyos, büszke, egyenes;
Léptedet biztonság vezérli,
Arcéled kemény és nemes.

Szép vagy! Elnézlek boldog szemmel.
„Mit vizsgálsz rajtam?”–kérdesz.
És én egy ezüstszálat csendben
Kabátodról leemelek.

1968. dec. 16.

Érdemes élni

Nekem nem jutott soha semmi más,
Csak a munka sűrű robotja,
Az öröm benne csak egy villanás.
Jaj, elemészt a hétköznapi gondja!

Nekem nem jutott: vidáman kelni,
Fütyöl szántani, dalolva vetni.
Kenyerem mindig könnyemmel sóztam
Mindig sietve, mindig hajsoltan
Én csak dolgoztam.

Sok szép munkám volt... Lehetett volna...
Tettem is mindent, de csak kapkodva.
Oh, voltam minden... Feleség, asszony...
Gyermekek álmán, aki virrasszon,
Anyá is voltam... Voltam tanár is...
Leskelődött rám már a halál is.
Mindig futottam, mindig siettem,
Lehet tán ezért nem ért el engem.
Meg sohse' álltam... Vissza se néztem,
Mostam és varrtam... Verset idéztem
Főztem, sikáltam, bölcsőt ringattam,
Dúdolgattam is magamnak, halkan.
Semmit egészen, mindent csak futva,
Mert mindig sok volt, több volt a munka,
Mint amit szépen, jól lehet tenni,
S közben a szépet észre is venni
És átölelni.

Így rohant velem ez a kis élet!
Nemsokára tán végére érek,
S most visszanézek.
Nekem valóban nehéz... nehéz volt!
Ritkán ragyogott reám az égbolt,
Háború tépett, gondok gyötörtek,
Betegség, bánat kerékbe törtek...
És mégis szép volt!
Érdemes élni!

1970.

Szerettem volna...

Szerettem volna lenni valaki,
Adni valamit a világnak.
De jaj, az élet törpe gondjai,
S a nap robotja körbezárnak.

Lelkemben ezer színes dal fakad,
Édes-keserű, borús nóta...
Milliók jaja sikoltoz bennem
S csak magam tudom, évek óta.

Futnak a napok... Elfutnak tőlem,
S viszik magukkal életemet.
Jaj, úgy itt hagynám, ha elfogadnák
Itt hagynám dalos, bús szívemet.

Itt hagynám szívem, hadd zengjen néktek
Küzdelmekhez új dalokat,
Míg űrhajókkal s lézersugárral
Hódítjátok a csillagokat.

1971. aug. 04.

Nyomot hagyni a földön

Nyomot hagytak a földön a tudósok,
Áldást vagy átkot szórva a világnak.
A természet ezer titkát kilesték,
S rakéta-szárnyon már a holdra szállnak.

Nyomot hagytak királyok, hadvezérek...
Véres nyomot a földön, s a szívekben.
Megemlékezik róluk az utókor,
Nevük örök lett a történelemben.

Nyomot hagytak a névtelenül eltűnt
Robotolók is... Rabszolgák... Jobbágyok...
Kezük nyomán lett a föld dúsán termő,
Ritkább a gyom és szebbek a virágok.

Nyomot hagytak a kézművesek sorra.
Épült a világ... Városok születtek...
Selymek suhantak... Kényelmes lakásban
Játék-csodákkal játszik ma a gyermek.

Nyomot hagyok majd én is a világon.
Aprócska nyom csak... Néhány dal, mese.
De megőrzi és továbbadja egykor
Az unokáim sugárzó szíve.

1972. május 5.

Tavaszi gyermekdal

Hóha-hó, dáridó...
Vígan fütyül a rigó...
Cinke mondja: Nem kell fázni,
Morzsát hintő kézre várni,
Veréb mondja: hoppla-hopp,
Gyorsan fészket is rakok.
Ragyog a napsugár,
Megjött már a fecskepár.
Kert alatt, rét alatt
Csacsog, csobog a patak.
Kivirult minden ág,
Kinyílt a gyöngyvirág,
Felébredt száz bogár,
Méhe döngicsélve száll.
Süt a nap! Süt a nap!
Fényéből mindenki kap.
Tavasz van... Hallali!
Mindenütt dalt hallani.
Őzikék! Nyuszikák!
Újra ébred a világ.

1972. április

A rákos

Ott fekszik a kórházi ágyon...
A rák szétmarta már a testét.
De bizalommal ébred reggel,
S reménykedve várja az estét.

A morfiumtól kissé kábult,
De hiszi: napról-napra gyógyul.
Rendetlenül ver már a szíve,
Kihagy, majd újból nekilódul.

Riadtan néz a szomszéd ágyra;
„Látod? Az a szegény ott rákos.
Az meg fog halni – teszi hozzá.
Meg fog halni... hisz ez világos.”

Hogy ő is meghal, és mindenki
El kell hagyja egyszer a földet,
Az oly távoli, hihetetlen....
Rajta az ég még könyörülhet.

Ereje sincs már... Jární sem tud...
De bízik... Hiszen láza nincsen...
S egy éjszakán nagy öleléssel
Magához öleli az Isten.

1972. jún. 8.

Apám elment

Tudom, hogy nagybeteg volt...
Tudom, hogy szenvedett.
S az élet csöppnyi lángját
Többé már nem lehet
Felszítani... Csak fekszik,
Eszméletlen liheg...
Nyolvannégy év a vállán,
Semmi sem menti meg.

Nem tehetek már én sem
Érette semmi jót,
Nem mondhatok egy szót sem,
Nyugtatót, biztatót...
Nem hall és nem lát többé.
Elszállt a lelke már
Csak testével gyürkőzik
A győzelmes halál.

Apám volt! Úgy szerettem
Mint földjét a virág...
Elment... És sötétebb lett
Egy fénnel a világ.
Kevesebb lett a jószág
Fogyott a szeretet...
Tudom, meg kell nyugodni,
Mert így rendeltetett.

1973 március

Rohan az idő

Nyúlcipőt húztak a napok;
Elfutnak tőlem, mint a percek,
S míg bánatosan ballagok,
Nyomomban lépked Halál-herceg.

Futnék előre, s nem tudok!
Vállam ötvenkilenc év nyomja,
Egyre nehezebb a batyu:
Hétköznapijaim baja, gondja.

Minden nap fáradtan kelek,
Jaj, minden reggel fáradtabban...
S a számadáskor estelen
Nő a hiányom minden nappal.

Oh, mennyi terv csak terv maradt!
Az álmok nem váltak valóra,
Ifjúságom álmai!
Messzebb visz tőlük minden óra.

Nyúlcipőt húztak a napok!
Oly gyorsan futnak, mint a percek.
De még annyi a dolgom itt.
Lassítsd a lépted, Halál-herceg!

1973.

Tanulj emberül!

Tanulj emberül! Tágul a világ!
A nyelvek száma szinte végtelen.
Csillagokig nőtt, csillagokba száll,
S az űrt fürkészi már az értelem.

Átnyúl a kar az óceánokon,
S kezet fog Európával Afrika.
Tanulj emberül! Ez lesz a világnyelv!
Ezt beszéli a Föld minden fia.

Béke! Barátság! Egy lesz minden nemzet
E szent jelszónak zászlaja alatt.
Nem lesz többé rab ország... éhező nép...
Egy testvér lesz mind. Boldog és szabad.

Új század jön! Soha nem sejtett élet!
Tanulj emberül! Tágul a világ!
A szeretet és a szépség századáért
Tanulj emberül, drága ifjúság!

1973.

Idegen nyelvi stúdió

(egy reklámfüzet margójára)

Megrövidül minden út, ha
Gépre szállunk,
Más világrész emberével
Parolázunk.
Nincs már semmi lehetetlen,
Nincs a távol,
Valós képet nyerhetünk a
Nagyvilágról.

Hajók szelik az Óceánt
Teljes gőzzel,
Autók száguldanak versenyt
Az idővel.
Sínek hálózák a földet,
Fut a mozdony,
Bármerre jár, barátságot,
Békét hozzon.
Nem választana el egymástól
Többé semmi,
Ha egy nyelven tudnánk végre
Énekelni.
Közös dalunk csodálatos
Himnusz lenne,
A szeretet diadala
Zengne benne.

Tanuljunk hát angolt, orosz
Hébert, svédet!
De leginkább tanuljuk az
Emberséget.
Legyen testvér minden ember
Itt e földön,
S felettünk az örök béke
Tündököljön!

1973.

Üzenet a fiataloknak

Hogy elsuhan az élet!
Mindenért kár volt sírni,
Vágyakat dédelgetni,
És csodákat remélni.

A háború is elmúlt!
Sokan haltak meg akkor,
Ám a hősi halál szebb,
Mint a roszkatag aggkor.

Annyit üzenhetek csak
A tizenéveseknek,
Használják az időt jól,
Mert elfutnak a percek.

Apró sikertelenség,
Napi gond: talmi bánat!
Szíve köré építsen
Ki-ki ellenük várat.

Tovaszállnak az évek!
Tanuljál szépen élni,
A szabadságot s a békét
Nem elég csak remélni.

Munkálni kell a jövődet,
Nem másnak, önmagadnak!
Embernek lenni már ma,
Hogy szebb lehessen a holnap.

1973.

Az orvos

(Anyám elbeszélése, öcsém emlékére)

Fehér köpenyben futott át hozzám
A kórházból a háború után.
„Súlyos beteget fogok operálni,
Imádkozzál értem, Édesanyám.

Egy anyát hoztak ma az éjjel,
Három kicsinye siratja, várja.
Én operálok... Anyám imádkozzál,
A három gyermek ne legyen árva.

Hagyd most a munkád! Ne mosogass most!
Kérd meg az Istent, mellettem legyen,
Három kisgyermek anyját hazavárja,
Életét adja vissza két kezem.”

Fordult és ment is... Fiúi csókját
Ma is érzem még a homlokomon.
A nyári kertben virultak a rózsák,
S egy anya feküdt a műtőasztalon.

Én imádkoztam, hogy áldott legyen
A gyógyító kés fiam kezében,
S meghallgatásra talált imádságom
Szent Istenünknel, odafent az égben.

Az anya él... és élnek százan, ezren,
Tízezren is talán, kiket gyógyított.
De ő nem él már... Fiatalon ment el,
Mégfáradt szíve mindent itt hagyott.

Gyermeket, asszonyt, testvért és anyát,
Reá váró száz és száz beteget,
A rendelőt, a gyógyítást, a munkát,
Amelyért élt... Melyet úgy szeretett.

Orvos volt... Egy a sok ezer közül.
Homlokát nem övezte hír, babér.
De emléke számolhatatlan szívben
Örökre él... fáj... s mindig visszatér.

1974.

Huszedik század

A huszedik század a lárma kora...
Harsog az utcán az autóduda,
Berreg a villamos, zúgva halad...
Dobban a lépés, menetel a had.
Robban a bomba... Puska ropog...
Süvít az URH... Vonat robog...
Zúgva repül fönt a sok gépmadár,
Sziréna bűg, de zakatol a gyár.
Dömpör dűbörög, gyorsabbra vált,
Traktor a földeken zajongva szánt.
Távírók drótja zengve zenél,
Tűntetőök ordítják: kell a kenyér.
Bömböl a tévé, a rádió,
Kopog az írógép, süvít a szó.
Hajókűrt harsan, gyárkűrt sikolt,
Buldózer mozdul... Ó-falat ont.
Döngve csapódik be a kapu,
Építkezésen bűg a daru.
Lánc csörren... Panel emelkedik...
Emelet épül, a tizedik.
Fék csikorog... késő... freccsen a vér,
Süvít a mentő, míg odaér.
Börtön ajtaján kattan a zár,
Harang kongása messzire száll.
Mehetünk! A forgalmi lámpa zöld.
Vad hangzavarban forog a Föld.

1975.

Elaludni

Aludni jó... Oh, hagyjatok!
Álmomban fiatal vagyok,
Karom erős, fürge a lábam,
Semmi se fáj... Az iskolámban
Körülvesz sok, vidám gyerek,
Nevetnek, s velük nevetek.

Oh, hagyjatok! Aludni jó!
A Dunán száll egy nagy hajó,
S a szigeten, a romok mellett
Szerelmesem bátran ölelhet,
Nem láthatnak irigy szemek,
Vadrózsa-bokrok rejtenek.

Én mindig szépet álmodom.
Agárdon fekszem a napon,
Sötét hajam vállamra hullik,
Két csöpp fiam karomba bújik,
Mesélek nekik száz mesét,
S virágok nyílnak szerteszét.

És megvan még a régi kert, Hol
apám rózsákat nevelt. Fehér
galamb száll tenyeremre, Azt
gondolhatnám, Isten Lelke,
Mely oltalmazón lebegett
Egykor a teremtés felett.

Aludni jó! Ne keltsetek!
Körültem játszik hét gyerek,
Öt kislány és két szép fiúcska,
Versenyt úszunk a Balatonba'
Labda repül, s az unokák
Pajtásnak érzik nagymamát.

Aludni jó! Oh, hagyjatok!
Álmomban én boldog vagyok.
Így szeretnék majd elaludni,
Az öröklétbe átsuhanni,
Repülve angyalszárnyakon,
Oda, hol nincs már fájdalom.

1976.

Ima

Istenem! Őrizz, védj meg a viharban,
Tartsd meg bennem Uram, tartsd meg a csendet,
Mely zokogások és gyászok után is
Végre szívembe ólmozta a rendet.

Nem akarok már többé sírni... sírni...
De nevetni sem... Nincs kacagás bennem,
A világ harsány, sokszínű zajára
Csendes imával válaszol a lelkem.

Köröttem élnek, akik tán szeretnek...
Vagy csak én, csak én szeretem őket?
Szép, nagy családom ők, kikért esengek.
Uram! Zárd be mind a temetőket!

Hadd éljenek, viruljanak körültem
A fiatalok, a szépek, erősek.
A fiaim, s kik lányaimmá lettek,
Kis menyeim... Uram, őrizd őket!

Az unokák díszei életemnek.
Apró virágok. Növeld Uram őket.
A csepp mosoly, mely ajkamra szökken
Az ő ártatlan kis szívükből lüktet.

Páromat is, a velem megrokkantat,
Ki már feledte közös álmainkat,
S megalkudott... A sorsot úgy fogadja
Ahogyan jött... Letörve szárnyainkat.

Uram! Ki parancsolsz a viharoknak,
A háborúnak, vésznek, szenvedésnek,
Ölelj magadhoz engem... s minden lelket,
Kik benned bíznak, hisznek és remélnek.

1976.

Meghalt anyám

Fekszik fehérén a ravatalon.
Nincs könnyem. Hisz öreg volt nagyon.
Kilencven év! Mennyi bú s öröm!
Most megpihent. Már nincs hozzá közöm.

Csak a gubó, mely itt a sírba száll,
Hófehér pille-lelke messze jár,
Isten fényes országa várja őt,
Mért öntözném könnyel a temetőt?

Életem most már könnyű lesz, s vidám,
Megígérte, hogy majd vigyáz reám,
S ha majd rólam mondják: elköltözött,
Ő jön elém a csillagok között.

1976 nov. 15.

Szeretlek

Valami sajdul itt bent! Jó
volna újra verset írni, Nem
szégyellni a könnyeket, S
válladra borulva sírni.

Sírni... Mert elszállt az idő, Mert
egymásra alig találtunk, Megőrölt a
gond s a háború, Rohantunk, s
mindent elhibáztunk.

Szeretlek! S már nem mondhatom.
Ősz hajszálak telet üzennek.
Szemed szegletén ránc-manók,
Torz fintort vágva dideregnek.

1980.

Láthatatlan ország

Van valahol egy ország,
Nem látta soha senki,
Ember alkotta gépen
Nem lehet oda menni.

Ott nincs betegség, bánat
Fáradtság meg öregség,
Nincs aggodás és féltés,
Sem könny s reménytelenség.

Tél sincs, mi meggyötörne,
Nincs bomba, s terrorizmus,
Ott minden ember testvér,
S szelíd, mint Jézus Krisztus.

Van valahol egy ország,
Ahol örök a béke,
Ahol a mozgássérült
Nem kerül tolószékbe,

Mert szárnya nő, s repülhet,
Napfényben és azúrban,
Oh, az a csodaország
Messze az űrön túl van.

Biztos, hogy van! A szépség,
A szeretet és a jóság,
Szelídség, egyetértés
Világa az az ország.

Hú társak, jó barátok,
Férj, nő, szülő, gyerek,
Akiket valaha szerettem,
Mindenkit meglelek.

Elválás nincs ott többé,
Nincs búcsú, sír sem börtön.
A legboldogabb az lesz,
Ki sokat sírt e földön.

Végtelen a világűr!
S a csoda-végtelenben
Van valahol egy ország,
Ahol már várnak engem.

1980.

Álmodozás

Oh, ha még egyszer megújulna minden!
Fénylenének a kopott bútorok,
Dús színeiben ragyogna a szőnyeg,
Lehetnénk-e még újra boldogok?

Ha kisimulna csodamód az arcom, S
hangod ércesen, ifjan zengene, Friss
lépteiddel egy ütemre lépnék... Új
tavasz, új nyár vajon lenne-e?

Ha megújulna körülöttünk minden,
És megújulnánk véle mi magunk.
Tudnál-e újra szeretni, mint régen?
Buta álom ez! Öregek vagyunk!

1985.

Utolsó út

Minden nap indul egy hajó
S repül az űrön át,
Viszi a lelkek ezreit,
Jót, rosszat egyaránt.

Ez a föld itt csupán a part...
Itt áll a sok gyerek,
Szülő, hitves, rokon, barát
S búcsúzón integet.

„Visszontlátásra kedvesek!
Legyetek boldogok,
Titeket vár egy szebb haza,
S szívünk mégis zokog.”

Még hallani a nagy hajón
A búcsú-éneket,
De már az örök kikötő
Várja a lelkeket.

A túlpart ujjong... Tárt karok
És mosolygó szemek
Fogadják ott az érkezőt...
Az üdvözlőteket.

Oh, mindenkit megismerek.
Itt van apám... anyám...
A jó testvér, a sok barát,
Kik rég várnak reám.

Vezetnek... Visznek boldogan...
Egyre fénylőbb a Fény....
Halk zene szól, s már ott vagyok
Az Isten kebelén.

1985.

Vigasztaló

Várjatok csak, várjatok!
Jönnék majd még jobb napok,
Szép holnapok.

Bízzatok csak, bízzatok!
Elmúlnak a bánatok,
Sötét bajok.

Egyre csak reméljeteK,
Felvirrad majd éjeteK,
Ne féljeteK!

A keresztre nézzeteK!
Jézus meghalt érteteK,
Hogy éljeteK.

1986.

Tizenegyen...

Emeltessetek szobrot nekik,
Hogy mindig emlékezzünk rájuk,
Hogy soha el ne feledhessük
Hős életük, s kínos haláluk.

Minden reggel a mélybe szálltak
Mert a szemet várja az ország,
Mindennapos életveszélyben
A föld kincsét felszínre hozzák.

Aztán egy nap... Nem tértek vissza
Hiába jaj... hiába mentés...
A tizenötből tizenegyet
Halálba vert az omló fejtés.

Szörnyű halál! Mázsás rögökkel
Eltemetve, fulladva halni.
Az öt lengyel, hat magyar bányászt
Nincs könny eléggé megsíratni.

1986.

Ezredforduló

Mi, akik a század elején születtünk,
S két világégés zúgott el felettünk,
Úgy várunk mi az ezredfordulóra,
Mint választott nép várt a Megváltóra.

Csodákat teremtett a huszadik század.
Űrhajót, égbe hordó rakétákat,
Távolba látást és számítógépet,
De a nyomornak mégsem vetett véget.

Háborúk dúlnak... Milliók éheznek...
Sok a próféta, még több az eretnek,
S kiktől a népek jobb sorsukat várják,
Istent elfeledve magukat imádják.

1986.

Challenger

Világoskékben mosolyogva
Indultak el az égi útra.
Mind fiatalok... Bátrak... hősök...
A kozmoszsal mind ismerősök.

Az egész világ szeme rajtuk
Egy villanás csak a győztes rajtuk.
Egy pillanat, s a büszke gépből
Tűzgolyó lett, s lehullt az égből.

Meteorként tengerbe hullva
Alig néhány másodperc múlva
Korunk hét bátor, ifjú hőse
Az Istennek lett ismerőse.

1986.

Csernobil

Robbanás... Láng... Füst... Csernobil!
A jaj idáig hallik,
Egy atomfelhő az égre száll,
S nyugat felé iramlík.
Vakon, perzselten tántorog
Sok sérült, roncsolt ember.
Van aki futna, futna még
Lehull, felkelni sem mer.

Romba dőlt, árva otthonok
Fala mered az égre,
Tegnap még fészek volt, ma rom,
Épülni nincs reménye.

Az atomfelhő szállva száll,
Atompör hull a tájra,
Veszélyt hozó permet gyanánt
Szítál kertekre, fákra.

Vele vonul a félelem;
Mily törékeny az élet!
És milyen véges a tudás!
Csernobil jelképpé lett.

1986.

A ma költőihez

Csodálatosak vagytok költőtársak!
Mindenről tudtok verset írni!
A mosdót és a WC kagylót
Dalban tudjátok megidézni.

Nálatok egy légy piszkos ablak
Kozmikus távlatokra nyílik,
S a villamossín messze futva
Az élet... bölcsőtől a sírig.

Halak vagytok egy óriási
Akvárium algás vizében,
S az imádott lány: macskahulla,
Nem fénylő csillag fent az égen.

Oh, én ilyet nem tudok írni! Ilyen
meghökkenítő meséket.
Számomra mindig szent varázslat
A szerelem, a dal, az élet.

1987.

Így éltem...

Talán még néha tudnék verset írni,
Kedvem is lenne hozzá, nem kevés,
De éppen akkor a leves kifutna,
A sütemény elégne... Szenvedés!

Vagy akkor ajtómon valaki csenget,
Talán megszólal pont a telefon,
És elröppen, nyomban elszáll az ihlet,
Senkitől ezt nem vehetem zokon.

Enyéim közül (hála, sokan vannak)
Éppen akkor szól hozzám valaki:
„Anyukám, kérlek varrd fel ezt a gombot”
Mikor szívemről tudnék vallani.

Mi jutott eszembe? Hogyan is zengett
Az a két sor? Vissza sose tér!
De a gomb már feszít a kabáton,
És a „köszönöm” fájó szívemig ér.

Kis körben éltem én.
Nem tarthattam az ujjamat rajta
Az emberiség nagy ütőerén.
De hogy szeretlek, Isten szép világa!
Enyém mindenki, az özvegy, az árva.
Minden versem, ha vágy, ha szerelem,
Nekik írom és őket ölelem.

1990.

Boldog vagy, de nem tudod

Lepkét kergetsz a nyári réten,
Körülteged tengersok virág,
A Nap forrón ragyog az égen,
S szikrázó fényét hinti rád.

Szinte repülsz, de mindhiába,
A lepke elszállt, s te elesel.
Minden sötét lesz, dőre, kába,
S szép ifjú anyád fölemel.

Csicsijgat, csitít, de mit ér most?
Te csak kudarcod duzzogod,
Anyád szívére hajtott fejjel,
Boldog vagy... ámde nem tudod.

Tavaszban sétálsz önfeledten,
Melletted az, akit szeretsz.
Merengtek ezer drága terven
S hirtelen így szólsz: elfeledsz!
Hisz oly hosszú az út odáig
Vizsgák... állás... pénz... lakás
Válladra hajtja szép fejét ő,
Ölelése vigasztalás.
„Megmondlak” ugrál körülötted
Incselkedő, kicsi húgod...
Mondj csak... kapod öledbe vígan
S boldog vagy... ámde nem tudod.

1990.

A XX. század költői

Valamit írni kell, Hisz abból
élnek. Összehordanak hát hetet-
havat,
Szót szóra dobnak, főnevet, igéket,
Míg az értelem káosszá dagad.
Szép, szép a mű, de senki fel nem fogja
Mit szándékoznak vele mondani.
Csak bólogatunk, elemzünk, dicsérünk,
S hogy nem értjük,
Nem merjük bevallani.

1990.

Szerettem volna

Szerettem volna gyönyörűket írni,
A zokogó szívekkel együtt sírni,
Az ünneplőkkel ünnepelni,
Mindenkinek mindene lenni.

Fényt vinni a sötétben tévelygőknek,
Ott állni minden úton útjelzőnek.
Dal volt az egész világ! Csupa dallam,
Feloldódtam a sok-sok édes dalban.

Szerettem volna gyönyörűket írni,
Tiszta gyermekszívekhez hozzáférni,
Vigaszt adni s reményt a szenvedőnek,
Ráborulni Hazámra szemfedőnek.

De elfutottak sorra az évek,
A század vad szelei összetéptek.
Más eszmék jöttek, felemás dalok,
Dalos szívemmel egyedül vagyok.

1996.

Az út végén...

(hatvanötödik érettségi találkozóra)

Hatvanöt év... Egy életnek elég.
És hogy elsuhan e hatvanöt év!
Ne nézzünk vissza, hogy mit is hozott,
Magával vitte ezt a századot.

Az új évezred, amely közeleg,
Nekünk nem ígér új reményeket,
Munkálni, tenni erőnk már kevés,
De érdemszerző minden szenvedés.

S a szenvedésből bőven jut nekünk,
Dagadt bokával lassan lépdélünk,
A látás, a hallás: gyöngült élvezet,
Csak múltat idéz meg már a képzelet.

Minden utunk keresztút egy kicsit,
Megosztva az Úr szenvedéseit.
Sokszor kísért hogy mért? kinek? minek?
Imánkat Urunk nem hallgatja meg?

Nem zúgolódni, keseregni kell!
Két nemzedéket neveltünk mi fel.
Ezért csak hála, hála illeti
Őt, ki az időt tudva szabja ki.

Nekünk hosszú, nehéz időt szabott. Ne
rettegjünk, hogy ad-e több napot,
Használjuk jól, ha jön még napra nap,
Remélni, bízni, hinni még szabad.

Vigasztaljunk! Töröljünk könnyeket!
S a meghasonlott, megtört lelkeket
Szép, szelíd szóval simogatva meg,
Vigyük Hozzá, ki örökké szeret.

1998.

Vége

Kihullott kezemből a toll.
Kint zeng az élet, zakatol a gyár.
Zeng az iskola, és én félek, félek,
Bénult lábam már soha, sose jár.

Számolgom a futó perceket.
Mennyi lehet még? Talán száz lehet?
Valaki vár! Elment előre rég
S nem jön, nem jöhet tőle üzenet.

Pedig ígérte, értem jön hamar,
Nem hagy soká egyedül tengeni,
Vigasztal drága, két áldott fiam
S elhunytjaim ragyogó lelkei.

Kilencven évem mázsányi teher, Bár
körülvesz szerető nagy család. De Te
hiányzol! Te nem vagy velem. S
zokogó szívvel gondolok Reád.

2003.